

Η «στέγη» και η «παραλυσία» της ψυχής μας - Του Σωτηρίου Θεολόγου

/ [Γνώμες](#)

Συνεχίζουμε την πορεία στην Μεγάλη Τεσσαρακοστή και αυτή την Κυριακή ακούμε τη θεραπεία του παραλυτικού της Καπερναούμ. Όμως, η Εκκλησία όρισε να εορτάζουμε και τον μεγάλο Άγιο της Ορθόδοξης Εκκλησίας• τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, Αρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης.

- Σωτήριος Θεολόγου, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Ο Χριστός, λοιπόν, βρίσκεται σ' ένα σπίτι στην Καπερναούμ και διαδόθηκε σ' όλο τον κόσμο. Τότε, όλος ο κόσμος κατέκλυσε το σπίτι για να ακούσει και να δει το Χριστό. Υπήρχαν και τέσσερα άτομα, τα οποία έφερναν έναν παράλυτο με το κρεβάτι του και, εξαιτίας του πλήθους, δεν μπορούσαν να τον φέρουν κοντά στο Χριστό. Για να πετύχουν τον σκοπό τους, βγάζουν τη στέγη και κατεβάζουν το κρεβάτι στο Χριστό.

Ο Χριστός αρκέστηκε μόνο να πει: «τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἰᾶμαρτίαι σου».

Γιατί;

Γιατί θαύμασε την πίστη των τεσσάρων ατόμων που κουβαλούσαν τον παράλυτο. Τον μετέφεραν μπροστά στο Χριστό με τη βεβαιότητα ότι θα γίνει καλά και θα ξαναβρεί την υγεία του.

Είχαν την απόλυτη βεβαιότητα για το θαύμα που θα έκανε ο Χριστός.

Γιατί πίστευαν ότι ο Χριστός μπορεί να κάνει τα πάντα, αφού είναι παντοδύναμος.

Ας «ζυγίσουμε» την πίστη μας με την πίστη αυτών των τεσσάρων ατόμων.

Άραγε, έχει καμία ομοιότητα η δική μας πίστη προς το Χριστό με των τεσσάρων ανθρώπων;

Εμπιστευόμαστε το θέλημα του Θεού;

Όταν λέμε «γεννηθήτω το θέλημά Σου», καταλαβαίνουμε τι λέμε εκείνη την ώρα; Ή το λέμε για να το πούμε;

Μήπως είμαστε και εμείς πνευματικά «παράλυτοι»; Γεμάτοι εμπάθεια, εγωισμό, υπερηφάνεια, κακία, μίσος και άλλα τόσα που πλημμυρίζουν την καρδιά μας;

Τη σχέση με το Θεό, δεν αγωνιζόμαστε να την καλυτερέψουμε. Η σχέση μας με το Θεό είναι μία τυπική, ανούσια. Χρειαζόμαστε το Θεό μόνο στις δυσκολίες. Είναι μία σχέση «δούναι και λαβείν». Του δίνουμε κάτι για να μας δώσει κάτι άλλο.

Είμαστε ικανοποιημένοι για την κυριακάτικη σχέση στην Εκκλησία για δύο ώρες και Τον ξεχνάμε την υπόλοιπη εβδομάδα.

Δεν έχουμε την επιθυμία και την προθυμία να αναπτύξουμε ουσιαστική σχέση μαζί Του.

Γιατί;

Γιατί νομίζουμε ότι μπορούμε να κάνουμε σχεδόν τα πάντα και αυτά που δεν μπορούμε να τα κάνουμε, μάς βοηθάει ο Θεός.

Έχουμε άλλο στόχο και σκοπό στη ζωή μας. Καριέρα, πτυχία, λεφτά, περιουσία, οικογένεια και ξεχάσαμε να αγωνιστούμε για μία καλύτερη κοινωνία με το Θεό.

Βάλαμε τον εαυτό μας στο επίκεντρο των πάντων και αφήσαμε στη γωνία τον Θεό.

Έχουμε στην ψυχή μας τη «στέγη» που μάς εγκλωβίζει την επικοινωνία μαζί Του. Την μετοχή μας στις άκτιστες ενέργειες του Θεού, σύμφωνα με τη διδασκαλία του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά.

Ο, σημερινός εορταζόμενος, Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς προσπαθούσε σε όλη του τη ζωή και αγωνιζόταν να πετύχει την κοινωνία με το Θεό. Προσευχόταν με τη χαρακτηριστική έκφραση: «Κύριε, φώτισόν μου το σκότος».

Εμείς, σήμερα, νομίζουμε ότι ξέρουμε τα πάντα και έχουμε το φως της γνώσης και της παιδείας μέσα μας. Μιας φαινομενικής και άθνης παιδείας, με κέντρο τον ίδιο μας τον εαυτό.

Οι δικές μας δυνάμεις είναι μικρές και περιορισμένες. Του Θεού οι δυνάμεις είναι τεράστιες και μπορούν να κάνουν τα πάντα.

Σε αυτό το στάδιο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής που βιώνουμε, ας αγωνιστούμε να αποβάλουμε την «παραλυσία» και τη «στέγη» της ψυχής μας, τα οποία εμποδίζουν την ουσιαστική σχέση με το Θεό. Φωτεινό παράδειγμα ας έχουμε τον μεγάλο Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, ο οποίος αγωνίστηκε να διώξει τα σκοτάδια της ψυχής του και να κατακτήσει το Αιώνιο Φως.